

Om lovens indhold skal følgende anføres:

Det præciseres, at loven *alene* gælder for *detaulpakkede dybfrosne levnedsmidler*, således at engrosleverancer til restauranter og institutioner behandles efter vedkommende speciallov. I konsekvens heraf er *bestemmelsen om lovens anvendelse ved salg til restaurationsvirksomheder m. m. ophævet*.

De allerede ifølge indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 369 af 19. december 1964 om dybfrosne levnedsmidler gældende *undtagelser om forretninger med tilvirkningslokaler* er optaget i loven.

Ved en ændring i lovens § 2 undgås *dobbeltautorisation* af virksomhederne. Endvidere tilvejebringes mulighed for en mere *smidig administration af autorisationssystemet*, idet indenrigsministeren kan bestemme, at visse arter af dybfrosne levnedsmidler kan tilvirkes og engroslagres uden autorisation, ligesom ministeren kan give tilladelse til, at oplagring af dybfrosne levnedsmidler i ringe mængde til lokal fordeling kan ske uden autorisation.

Ved en tilføjelse til § 2 er det præciseret, at dybfrosne levnedsmidler, som er tilvirket i overensstemmelse med bestemmelserne i loven, *kan forhandles i enhver kommune i landet*.

Forslag om *revision* af loven skal fremsættes for folketinget i folketingsåret 1973-74.

Ved 1. behandling blev lovforslaget modtaget med velvilje af samtlige ordførere, idet der dog fra flere sider blev udtalt ønske om en yderligere forenkling af loven.

Lovforslaget henvistes til behandling i et udvalg, som efter at have afholdt 8 møder og herunder haft samråd med indenrigsministeren indstillede det til vedtagelse med en enkelt af ministeren foreslået ændring, som alene var af sproglig karakter.

I betænkningen anfører udvalget følgende:

„Udvalget har under gennemgangen af lovforslaget fået indtryk af, at lovgivningen på levnedsmiddelområdet er særdeles kompliceret og uoverskuelig. Dette indtryk er blevet bestyrket under et samråd med ministeren, og udvalget skal henstille til regeringens overvejelse, hvorvidt lovgivningen på dette område kan forenkles. Udvalget skal herved henvise til, at en forenkling må antages at betyde en væsentlig lettelse for såvel forbrugere som de erhvervsudøvere, som er afhængige af denne lovgivning, ligesom administrationen må formodes at kunne smidiggøres.“